

[Willesen.]

4—5 Millioner, som de foreslaaede Nedsættelser andrager.

Det er i det hele taget ret interessant for en Modstander af hele det herskende Skattesystem at høre paa denne Debat, for det er i Virkeligheden en Kappelstrid mellem de forskellige Partier om, hvem der er dygtigst i smertefri Tandudtrækning, hvem der bedst forstaar at klippe Faarene, saaledes at det mærkes saa lidt som muligt, saaledes at Saksen saa faa Gange som muligt gaar i Huden. Og da vi gentagne Gange har pointeret, at vi finder hele dette Skattelovskompleks overflødigt, ja, skadeligt, og da vi har anvist Veje, ad hvilke man kunde have undgaaet det — man har ikke ønsket at følge dem —, saa finder vi, at der er Rimelighed i det Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har indtaget, og vi kan give ham vor Tilslutning i hans Forsøg paa at standse videre Behandling af Lovforslagene.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg kan fatte mig meget kort. — Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sagde, at man havde aldrig oplevet at se en Finansminister stille et Skatteforslag, om hvilket han erklærer, i hvert Fald delvis, at han ikke vilde beklage, om det ikke blev gennemført. Nej, men man har heller aldrig nogen Sinde haft den her foreliggende Situation, at en Lovforpligter en Finansminister til at forelægge et Dækningsforslag, for hvilket der ikke længere er nogen tvingende Nødvendighed.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg bliver ved at tale om disse 2 Mill. Kr., der, selv om Chokolade-Forslaget bortfalder, vil blive tilbage som Nettoskatteforhøjelse. Men jeg har jo udtalt mig, for Resten mere end een Gang, om disse 2 Mill. Kr. Jeg har jo sagt, at hvis det Forhold kom til at foreligge, vilde jeg mene, at den Lettelse af Stempel- og Tinglysningsafgifter og af Retsgebyrer, som jeg har foreslaaet, skal føres videre, indtil ogsaa de 2 Mill. Kr. er opvejet ved Skattnedsættelse. Jeg har endda til Overflod sagt, ad hvilke Veje jeg mener det væsentlig skal ske, nemlig ved at forøge den 40 pCt. Nedsættelse paa 1ste Kl. Stempeltakst til en 50 pCt. Nedsættelse. Det er altsaa ganske umuligt at misforstaa, hvad jeg har ment her, undtagen for det ærede Medlem Hr. Borgbjerg. Derfor falder ogsaa bort hans Bemærkning om, at jeg staar raadvild og ikke ved, hvad jeg skal hitte paa for at opnaa disse Nedsættelser, der kan dække Forhøjelserne, og at jeg henstiller til Rigsdagen, om den kan finde paa noget. Nej,

det kan jeg saa udmærket godt selv, og jeg har ogsaa selv angivet, ad hvilke Veje det skal finde Sted, men det er ganske klart, at inden jeg stiller mine endelige Forslag, maa jeg vide, hvor stor en Skatteindtægt jeg har at regne med, og hvilken Nedsættelse jeg som Følge deraf kan foreslaa. Naar det ærede Medlem Hr. Borgbjerg bliver ved at spille den uskyldige og siger: Jeg begriber ikke, hvad det hele skal til — overser han ganske, at disse Love er fremsat som Følge af en bestemt Forpligtelse, som jeg ikke paa nogen Maade kunde unddrage mig. Jeg gad nok se, hvorledes det ærede Medlem Hr. Borgbjerg vilde have behandlet mig, hvis 1. November var oprundet, uden at jeg havde stillet Forslag! — jeg ved for Resten meget godt hvordan.

Det ærede Medlem havde jo ganske Ret i sine almindelige Betragtninger om, at det er Cigararbejderne, som beskæftigelsesmæssigt Hovedvægten ligger paa, og det er det Moment, jeg har taget i fuldeste Maal Hensyn til. Men det er ganske klart, at naar man respekterer Cigarerne, ikke foreslaar nogen Forhøjelse der og til Gengæld lægger en Merafgift paa de Dele af Tobaksfabrikationen, som har vist sig trods Beskatningen at give et forøget Forbrug, saa arbejder man netop gennem Skattelovgivningen paa at faa nogen Tilgang til Cigarforbruget. Det var jo ogsaa det, det ærede Medlem Hr. Dahlgaard meget rigtigt var inde paa.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg vilde mene, at selv om Rigsdagen ikke vilde have Chokoladeskatten, maatte der gaa en Uge til med Rationeringen. Det behøves aldeles ikke. Jeg tænker, at det Udvalg, som det i Aften bliver vedtaget at nedsætte, vil blive valgt i Morgen og konstituere sig i Morgen, og jeg er villig til paa en hvilken som helst Tid at møde i Udvalget og faa min Besked og handle derefter, det behøver aldeles ikke at vare en Uge.

Til det ærede Medlem Hr. Orla-Jensen vil jeg sige — og jeg vil sige det samme til det ærede Medlem Hr. Willesen —, at naar jeg ikke specielt svarede dem i mine Bemærkninger, laa det ganske simpelt i, at de Udtalelser, jeg begyndte med, ogsaa refererede sig til, hvad de to ærede Medlemmer havde fremsat, og at jeg derfor ikke behøvede specielt at svare dem. Selvfølgelig tillægger jeg det lige saa megen Betydning, hvad de to ærede Medlemmer siger, som hvad andre ærede Medlemmer siger, det behøver jeg vel ikke at gøre Rede for.

Til det ærede Medlem Hr. Drachmann vil jeg sige, at jeg forstaar ikke, han kan